

První ročník, první číslo, datum, cena zatím zadarmo

Spolupracovali: Jiří Kačur, Štěpán Cháb, který nám v tomto čísle napsal všechny články, Jonáš Jenšovský

Rozhovor s Jiřím Kačurem, antikvářem, myslitelem a člověkem

Trh je zahlcený tiskovinami, proč myslíte, že právě Váš časopis bude přijat veřejností lépe než jiné?

Přijetí, nepřijetí, nevím jak to dopadne, ale naším cílem je prostě oslovit čtenářskou veřejnost zajímavými recenzemi s tím, že takové věci dokážeme udělat stejně dobře nebo dokonce lépe než etablované kulturní časopisy.

Co bude do budoucna náplní časopisu?

To dopředu nikdo neví. Záleží na momentální inspiraci našich spolupracovníků.

Je možné že se rozsah časopisu zvětší?

To ukáže budoucnost.

Chystáte časopis vydávat i v tištěné podobě na novinové stánky?

Pokud se mi podaří najít sponzora, tak klidně.

Jaká škoda, včdyť by to byla příjemná alternativa vůči celobarevným výkřikům, které jsou momentálně k dispozici. Nevadí, třeba změníte názor.

Kolik lidí se bude na výrobě časopisu podílet?

Tři, čtyři.

Proč jste si otevřel antikvariát? Proč jste se navrhnul na prodávání něčeho výdělečnějšího?

Protože jsem tak zvaný bibliofil a zároveň velmi nepraktický člověk .

Nakonec nám řekněte, kolik jste přečetl odhadem za život knížek a proč jste to vůbec dělal.

Milý pane, četl jsem intensivně už jako chlapec a tato duševní choroba mi zůstala dodnes. Konec konců počet přečtených knih ještě nic o daném jedinci nevyovídá. Ale dobrá, myslím, že by to šlo do tisíců.

Proč to dělám. Inu mám v sobě jakési nedolatelné puzení a každopádně mi tato záliba nejednou poskytla mimořádné estetické zážitky.

Antikvářovo povzdychnutí

Knihy se ztrácejí pod nánosy lesklých mediálních disků, pod nagelovanými hlavami, pod reklamami na prázdné životy. A přesto přežívají, přesto prosperují. Nabízí se otázka proč. Jak si to, u všech všudy, dovoluji? Svět je, přijetím jistých mezí, připraven na to, přestat myslet úplně. Stačí pohled do zrcadla, vymalovat si na obličej něco optimismu líčidly a hurá, život je tu.

Zdálo by se, že knihám je pro zpovrchnění lidstva odzvonáno. Jen slabé dodýchávání bez podané první pomoci. Ale knihy, to nejsou kuličky na prádlo, to nejsou snahy o proražení trhu popíkem bez rytmu. Knihy jsou bytostí naplněné myšlenkami. Nejedna kulička skřípne člověku při věšení prst. Ne tak kniha, ta je schopna člověka skřípnout celého s tím, že štěnice tímto vykvetlá už z člověka, co bude živ, nevyjde. Zmodrá vnitřek celého člověka, změní ho, rozkope, slepí, sem tam přeskládá a jemně, jako novorozeně, uloží do postýlky. A foukejte si bebíčka. Litujte se. Žijte. Kniha dokáže přeskupit v člověku mindráky takovým způsobem, že si jich začnete vážit a brát je jako svoje nejvyšší přednosti. A naopak.

Bohužel se někdy stává, že je kniha plná plků bez ukotvení a smyslu. Ale i takové jsou světu třeba. Ne všechno musí mít kotvu. Ne všechno ji potřebuje. Čtěte, nejste dokonalí.

Knižní doporučení

Ještě před tím, než spadl [Jan Dietrich Dvorský](#) do splašků vlastního božství, byl spisovatelem. A to ne ledašjakým. Byl spisovatelem víc než dobrým. Jeho formulace, jeho vyvíjení děje, jeho absurdní postupy a myšlenky. Jedna radost číst a, předpokládám, i jedna radost psát.

Je veliká škoda, že byl v roce 1996 konec světa a s ním i konec Dvorského spisovatelské dráhy. Pak už byla takřka veškerá jeho tvorba ovlivněna jen náboženským třeštěním. Jistě, oddat se Bohu je pěkné, z člověka to dělá, nebo by aspoň mělo, tvora soucitného, laskavého, hodného, ale Dvorského oddání se bylo spíš oddání se vlastnímu egu a jeho uřvanému bytí. Každý si sám sebe dokáže zbožštit, ale ne každý tomu ovšem dokáže následně odolat. Zbavit se vlastní důležitosti, přestat o vlastní latrině přemýšlet jako o stolicí téměř papežské. Dvorský odstup od vlastního poblouznění nezískal. Ale uvrstal se do něho a zavrtává se hlouběji a hlouběji.

Jaká škoda. Český národ mohl mít po ruce dalšího z nesmrtelných. Takhle má jen mučednický excentrického a tím i dožitelně nešťastného.

Dvorský v mládí sepsal knihu [Zákony křiklounství a řvounství](#). Knihu hlubokou i naplněnou humorem. Bez plkání o sektách. Dvorský je inteligentní člověk, ale překročil hranice únosnosti a stal se Imanuelem v Abd-ru-shinovi.

U Dvorského je vidět, jak silné mohou být knihy. Přečtením Abd-ru-shinova Ve světle pravdy se z impulzivně inteligentního člověka stal Syn člověka. Nadčlověk. Jediný osvícený, jediný jsoucí v pravdě, vyvolený.

Poblouznit a zničit životy několika lidí bylo pro Dvorského a jeho ženu jistě velmi zábavné, ale jak se jim s tímto vědomím žije teď? Nejspíš v tom stále vidí onu vyvolenost. A intenzivně si odmítají uvědomit skutečnost. Proč by měla být někde jinde než tu? Kdyby skutečnost byla jen ve vyšších sférách, nebyl bych tu.

Komiksové okénko

Fenomén komiksu už zasahuje do mnoha žánrů literatury. Najdete v něm učebnice psychologie, detektivní patvary, napínavé thrillery plné násilí a sexu a samozřejmě i fantasy a sci-fi. Komiks se stal častějším používáním literaturou, ne jen prostou dětskou zábavou na odvedení potomčí pozornosti od rodičovské intimity. Když se řekne komiks, většinou lidé se před očima zjeví Myšpulín s Fifinkou ve filozofické debatě – co s načatým pudíngem, když Bobík je nemocen a nepapá. Fenomenální chuť prznit slova a slova, je v lidstvu zaražena snad až nevykofenitelně. Bohudík. Někteří jedinci se jali prznit slova chutě i s obrazem. Vznikl komiks. Vznikl i Čtyřlístek. Vznikl i [Sandman](#), který je prvním a snad i nejlepším komiksem na českém trhu. Když začínat, tak králem. Sandman je fantasy, fantasy plné filozofie a mýtů. Fantasie, kterou [Neil Gaiman](#), autor námětu na komiks, používá je nebezpečně jiná. Tam, kde se jeden rozhodne pro skákavého králíčka hledajícího mrkvičku, předestře Gaiman před člověka problém celého stvoření a čtivou formou ho dovede k pochopení když ne smyslu života, tak alespoň k jakémusi pochopení otázky onoho smyslu. Když se člověk chce něco dozvědět, musí se umět i zeptat. Sandman, komiks díky kterému se stanete milovníky této odnože kultury.

Filmový krat'as

[Idioti](#), druhý film dle manifestu 95.

Lars von Trier není režisér nýbrž výsměšný prznitel duší diváckých. Jeho film [Idioti](#) je mistrovské dílo bez použití hloupé moderní techniky.

Ono se to člověku imponuje nesmyslnými výbuchy a vytuněnými snad i ponožkami. Není těžké otevřít hubu diváka divokou jízdou v autech připomínajících spíš trysková letadla. Sem tam nějaké ňadro, trocha vášně. Jde hlavně o tržby, ne o diváka. Tedy se může začít vrcholně pohrdat diváckou inteligencí.

Ovšem to jsou ti druzí.

Je Lars von Trier a pak ti druzí. Jiné dělení ve filmové branži jistě existuje, ale mně je ukradené, protože vylhané.

Trier boří mantinely, ale co to dím, klišé věty a jejich pisatelé. Trier neví co jsou to mantinely. Stejně jako dělení filmové branže. Mantinely jsou tu pro druhé, to oni jsou nuceni vytrřást ze sebe smrtelný chrapot únavy z vykonaného. Tam kde se Trier teprve rozhlíží a sestavuje úvodní titulky, ostatní se zaprděným obdivem k sobě samým skládají titulky závěrečné.

Je možné uvažovat o filmové tvorbě, když točí Trier? Pochybuj. Lze uvažovat pouze o rodinných videích na téma – hele, támhle to buchlo (a krásně přehlušilo naši prázdnotu), támhle se blýsklo poprsí (jen se nekouknout do zrcadla a říct si proč), támhle se rozlévá smích nahraný na magnetofonový pásek (aby hned v zárodku zarazil ten náš, hysterický, zoufalý).

Idioti jsou o skupině intelektuálů, kteří svůj život neřeší kravatovým uvázáním se k šibenici kariéry a perspektivní budoucnosti. Nakašlat na budoucnost. Nakašlat na všechno to pozlátko. Jsme, to by mělo být určující. Jsme. Nestačí to, sakra?

Intelektuálové si ve filmu hrají na idioty. Na mentálně postižené. Naplnění humanismem se humanismu s ústy dokořán vysmívají. A víte co? Sluší jim to víc, než kdyby se jim z již zmíněného otvoru valily vlny transakcí naučených z učebnic filozofie, advokacie, lékařství či kýho jiného nesmyslu.

Jsme lidé. Baf. Opravdu. Nelžu vám. Nejsme jen chodící konzumenti hraček na zaplácnutí pozornosti. Ale ani vzdáleně. Stačí si jen promnout oči. Jistě, v některých případech by se mělo mnout minimálně smirkpapírem, ale s citem, pro boha.

Ale ano, i Lars von Trier má ve filmu [Idioti](#) ňadra, i jemu tam trčí výbuchy. Ale ňadra jsou to výsměšně pornografická a výbuchy výhradně existencionální. Skvost filmové tvorby. Poklad, který by se měl poslat na ukázkou ufonům do vesmíru.

Poetické třestění

Báseň, výrazivo duši.

Představujeme básně vážné i nevážné.

Krátké i přebujelé. Ale hlavně krásné.

První k představení se řadí básnička Lída Chábová. Vydala jednu sbírku básní pod názvem [Taras, Bulbo, jedou tanky](#) a od té doby mlčí na svém [blogu](#). Šestero básní, šestero smíchu, šestero moudrosti boží.

Kafe je můj nektar
vypiju ho hektar
ve své touze po doušku
srhnu 10 černoušků

Evropští tygři
uprostřed skoku
uvízli ve chroští
halicím stoku

Včera plácal v rozhlase
mouchy chytrý pán
mouchy poznám po hlase
pána podle ran

Uzavře-li sňatek spratek
ponechá si zadních vrátek
příčinlivě maže panty
bez ohledu na haranty

V rozpočtu jsou rezervy :
tři hovězí konzervy

Než se doma nudit
zajdu někam prudit

Aneb pryč s poetikou, humor je mnohem výživnější.

Zprávy z jiné společnosti

* Jaroslav Kratochvíl z Chomutova se redakci pochlubil, že před jídlem vždy cvičí. Jeho nejoblíbenějším cvikem je dřep. Tvrdí, že mu to zvyšuje chuť k jídlu. Případ prošetřuje policie.

* Dle informací z velmi nejistého zdroje je výskyt brouků pytlíků v přírodě ohrožen fanatickým bagrováním a přemost'ováním již přemostěného.

* Radikálním zvýšením školného chce anglická vláda dosáhnout rekordu v Guinnessově knize. Nic jiného za tím prý není, přiznal anonymně jeden z lordů.

* Radikální odnož světového židovstva bojuje proti liberálnější, která se snaží prosadit, aby se od nového roku jarmulkám neříkalo jarmulka, nýbrž šábesdekl.

* Dle předběžných výsledků Českého statistického úřadu ze sčítání lidí a bytů vychází, že většina občanů jsou blbci. Usuzuje se tak z toho, že se v kolonce teplá voda v 80% objevila odpověď teče, z toho ve 20% mělo obyvatelstvo potřebu doplnit, že z toho červeného kohoutku.

* V Rumburku se v pátek 9.4.2011 mezi třetí a čtvrtou ranní nic nestalo. Případ prošetřuje policie.

* Dítě bylo zle požráno mravenci poté, co ho matka vylila z necek. Případ prošetřuje zoolog Karel Knobloch.

* Hřebíky do rakve začínají být nedostatkovým zbožím, prozradil redakci František Hemen a potutelně se u toho usmíval.

Dětské okénko

Lak nanášíme v rovnoměrných vrstvách. Oslnit se dá druhé pohlaví jen dobře odvedenou prací. Přeci nám nejde o to, druhé pohlaví odpudit, nýbrž přitáhnout, zaujmout.

Lak nanášíme v rovnoměrných vrstvách a výhradně na plochu nehtu. V žádném případě nepřetahujeme až k prvnímu kloubu prstu. Nebyli bychom přitažliví, ale jemně odpudiví.

Lak nanášíme v rovnoměrných vrstvách, výhradně na plochu nehtu a po nanesení nezačneme hned trhat panenkám hlavičky, v klidu se posadíme, sledujeme v televizi pořady a jemným máváním rukou zasycháme již nanesené.

Jakmile lak zaschne je možné vyrazit za evolucí.

V příští lekci se dozvíte jak nanášet na obličej krásu a zakrývat tím nedostatky.

Hudební prozření aneb co v rádiu neuslyšíte i kdybyste se na uši stavěli

[Christian Zahnder](#) je člověkem... Možná že tento popis by mohl stačit. Ale asi byste z takového popisu neměli chuť ani polknout slinu, natož pít se po hudbě. Vždyť on i Michal David je člověk. Co by ne. Christian Zahnder je ovšem člověk postižený genialitou. Jeho zpěv není zpěvem, ale vyjádřením čisté lásky ke zvuku. Ať už prostřednictvím vlastního hlasu, s kterým si Zahnder hraje víc než celá mateřská škola s králíčkem Azuritem, nebo fantasií, kterou je Zahnder schopen do tónů vtělit.

Zahnder nepoužívá ve zpěvu téměř slov. Soustředí se čistě jen na hudbu, ne na nějaké pochybné poselství či vzkypaní názoru. Hudba je o tom, jak až dokáže posluchač zavřít oči a s nimi i veškerou realitu, která ho nutí zavázat si tkaničku, zaplatit nájem, pozdravit souseda. Za zavřená víčka nepouštět nudu všednosti, ale oddat se sám sobě.

Zahnder je podvodník, nesnaží se to člověku nijak ztížit, umetává posluchači k naprostému odevzdání se cestu jako přehnaně starostlivá matička.

Píseň, která by mohla bez uzardění zaznít i na pohřbu. [Wat Ju No](#). K poslechu online aneb jak to bolí, když to nebolí.

Fenomén mdlého pera

Literatura je různá. Od kromaňonského opakování již vyřčeného bez jakékoliv snahy změnit alespoň slovosled, až po prýštění (snad až otravného) slov bez ladu a skladu, ale se spoustou plkání.

V tomto článku se zaměříme na fenomén mdlého pera. Jedná se o odborný název vzešlý za školy profesora psychiatrie Charlese Freinea. Freine se často podívoval, proč se lidé písemně vyjadřují tak jak se vyjadřují. Nejistě. Proč místo vlastní osobnosti volí radši osobnost kolektivní, tedy pohříchu předepsanou. Kde se vzala ta všeobecná nedůvěra k vlastní rukou psanému slovu?

Může za to v každém člověku skrytá zrůda udavače? Nebo celkové ponížení lidské důstojnosti v humbuku zvaném škola? Strach z neodvolatelnosti napsaného? Nebo snad představa, že autor neuvidí reakci na napsané, tedy ho svazuje nemožnost adekvátní reakce? Freine zašel ještě o kus dál. Předpokládal, že všechny výše uvedené důvody mají své opodstatnění a samozřejmě i svůj vliv na psané slovo. Ale jakožto vědec se nezastavil po zjištění těchto, vcelku logických, důvodů. Pokračoval v hloubání.

Vymyslel vskutku fantaskní důvod, hraničící snad až s konspirací. Ale dle samotného Freinea zcela skutečný a v praxi prováděný na celosvětové úrovni.

Chemickým rozkladem psacích potřeb došel k šokujícím závěrům.

Dle něho se v psacích potřebách objevuje až stonásobek povolených limitů pro chemický prvek fluor. Tento, zcela nevině znějící, prvek se vyznačuje jemnou toxicitou zapříčiňující omlblost. Poddajnost. Povolnost. Freinea tato skutečnost doslova šokovala. Přidáním fluoru do psacích potřeb se dosahuje naprosté povolnosti celé společnosti. Až na pár jedinců, kteří mají jakousi přirozenou obranyschopnost vůči fluoru, je lidstvo vpravdě snad až změkčile neschopné se bránit a tedy i vyjadřovat.

V praxi probíhá fluoridizace obyvatelstva skrze psací potřeby následujícím způsobem. Ruka se chápe psací potřeby, hlava se snaží formulovat myšlenku. Jazyk nervozitou olizuje násadku, tuhu, okusuje propisovací pero. Tím se do těla dostává první dávka fluoru a zároveň se začínají intenzivně utlumovat myšlenky. Při formulaci vět se ruka potí nervozitou, tím se jí roztahují póry a fluor má další cestu k ovlivnění člověka otevřenou. Takže po vodotrysku myšlenek a argumentů, které v člověku rezonují před usednutím nad papírem, se rozhostí jen ticho, únava a nemožnost se vyžvejknout.

Problém nazval Fenomémem mdlého pera. Projekt byl ovšem ve vši tichosti prohlášen za podvrh a odsunut do kolektivního radšinevědomí. Takže nežvykejte psací potřeby a na milostnou báseň jděte radši v rukavicích. Jeden nikdy neví.

Okénko slepecké

Dramatizace knih pro rozhlas či jejich načtení pro slepce.

Jsou knihy, které člověk přečíst nesnese, buďto pro jejich délku, nebo nezáživnost. Ale přečíst se prostě musí, jedná se sakra o základní vzdělání. A v tomto výborně poslouží právě knihy ze slepecké knihovny. Neboli mluvené slovo. Je nebezpečně příjemné lehnout si na postel, zavřít oči a nechat si předčítat. Člověk se vrátí do dětství s myšlenkami – někdo o mě pečuje, někdo mě má rád, někdo mi čte na dobrou noc.

Krásné zdramatizování knihy je [Ronja, dcera loupežníka](#). Kniha dětská, ale pohříchu krásná. Zavřít oči, vrátit se o nějaký ten týden v čase a bác ho. Ronja přeskočila proláklinu v hradě, zatajený dech, nenávisť mezi Borgem a Matysem a nesmírná krása otcovství, trucovitého, arogantně do sebe zahleděného, ale tak něžně milujícího.

Ronja, dcera loupežníka perfektní kniha s perfektním převedením do rozhlasové hry.

Antikvářovo pojednání o...

Scénická hudba ve filmech.

Přílišné sledování filmů ohrožuje citový život člověka. Proč? Ale huš. Ze spousty důvodů. Prvním a nejvypčenějším je scénická hudba navozující v divákovi emoce. Vyvolávající smích, dojetí, strach, cokoli na co si vzpomenete. Neschopnost režiséra navodit emoce dějem si musí vždy vypůjčit berličku hudby, která má tu moc nám říct kdy přesně máme být smutní, kdy veselí. Jak se člověku pak pláče na pohřbu vlastního dítěte, když mu k tomu nepšouká harfa ve spojení s tklivou flétničkou? Blbě, rozhlíží se kolem sebe a cítí se minimálně nepatřičně, když už ne přímo hloupě. Jak to, že při honbě za klínem nezní člověku kolem uší vzrušené tympány a apokalyptický řev celého orchestřiště? Ale jen hloupě funění s občasnou myšlenkou na keksy schované ve špajzu.

Soutěž

Vyhlašujeme soutěž o pytlík Hašlerek.

Otázka zní :

Kolik románů sepsal Dostojevskij před napsáním Idiota.

Správné odpovědi pošlete na mail : info@kacur.cz

Výherce bude vylosován a bude mu udělena ta výsada si pro pytlík Hašlerek osobně dojít do Antikvariátu Kačur, kde mu bude slavnostně majitelem předán.